

parter og drøfter, hvordan vi kan gøre pasningsmulighederne mere fleksible. Det er en udløber af kommuneaftalen fra sidste år, og der snakker vi fleksibilitet både med hensyn til åbningstider, deltidspladser og mere fleksibel takstpolitik.

Så vi lægger altså i høj grad vægt på, at børn og forældre skal have mulighed for at være sammen, men altså også, at forældrene har et medansvar. Og jeg synes, det kammer fuldstændig over, hvis man begynder at tale om, hvis vi skal sige det lidt provokerende, offentligt ansatte forældre, hvis man nu skal have penge for at være sammen med sine egne børn.

Det er jo et skråplan, hvis man forestillede sig, man skulle have penge for andre offentlige ydelser, man ikke benyttede sig af, og det er også et skråplan i retning af den tankegang, at flere skal have mere, når vi snakker offentlige ydelser.

Jeg synes også, det her er i modstrid med, at Kristeligt Folkeparti vel også er et parti, der snakker om, at vi skal prøve at målrette ydelserne mod dem, der har mest behov, mod de svagtstillede og de dårligt stillede, og det er jo meget svært, når man går ind og beslaglægger ganske store summer, som forslaget her vil koste, til, at ganske almindelige forældre skal have penge for at blive hjemme og passe deres ganske almindelige børn.

Så også når vi ser det mere overordnet, synes jeg, det er et totalt skråplan i forhold til den prioritering, vi har brug for i den offentlige sektor, og regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

Inger Bierbaum (S):

Da vores ordfører på området, hr. René Skau Johansen, ikke kan være til stede, skal jeg sige følgende:

I Socialdemokratiet er vi faktisk glade for, at dette forslag om økonomisk støtte til de forældre, der selv passer deres børn, er kommet på dagsordenen. Det giver os nemlig mulighed for endnu en gang at understrege, at vi er imod ideen om at lade pengene følge barnet, eller som det også kan udtrykkes: gøre forældre til offentligt ansatte.

En ordning, som der her foreslås, vil i hvert fald på lidt længere sigt være ensbetydende med en fuldstændig udhuling af de værdier og det økonomiske grundlag, som det danske velfærdssamfund hviler på.

Jeg tror ikke, forslagsstillerne har overvejet konsekvenserne af forslaget, nemlig at de, der ikke bruger et velfærdsgode, skal have en økonomisk kompensation. Hvor langt skal vi gå på dette område? Det kan blive en økonomisk og værdimæssig glidebane.

Forslagsstillerne beregner udgiften i det her forslag til at blive en halv milliard kroner pr. år. Det tror jeg er i underkanten. Men forslaget om, at de børnefamilier, der i forvejen sidder hårdt økonomisk i det, skal betale endnu mere for en vuggestue- eller børnehaveplads, for at andre forældre kan blive hjemme og passe deres børn, tror jeg heller ikke vil falde i god jord, og det tager vi også afstand fra.

Vi er fuldstændig enige med forslagsstillerne i vigtigheden og nødvendigheden af at skabe nogle rammer for børnefamilierne, der i højere grad gør det muligt, at de kan indrette sig på arbejdsliv og familieliv, og herunder forhold, der gør det muligt for forældre at tilbringe mere tid sammen med deres børn. Eller rettere, at børnene måske får mere tid sammen med forældrene.

Men en ordning som den, der her foreslås, er en meget dårlig idé. For det første er det offentlige pasningstilbud noget, der stilles til rådighed for dem, der er i arbejde eller står til rådighed for arbejdsmarkedet, og her har den enkelte familie selv det afgørende ansvar for at prioritere i hverdagen og for at indrette sig på en måde, som gør det muligt at forene arbejdsliv og familieliv.

For det andet vil det primært være kvinderne, der vælger mere eller mindre frivilligt at blive hjemme og passe børn og hjem, som orlovsordningerne med al tydelighed har vist.

Og for det tredje lever vi i en tid, hvor der er brug for alle på arbejdsmarkedet. De sidste prognoser fra Finansministeriet viser tydeligt, at der i de kommende år vil være brug for alle hænder i dette land.

I øvrigt har regeringen jo som også sagt iværksat en lang række initiativer de sidste 6 år med henblik på at skabe bedre rammer for børnefamilierne, og for at de bedre kan forene arbejdsliv og omsorgsforpligtelser.

Socialdemokratiet vil til stadighed stræbe efter at skabe de bedst mulige rammer for børnefamilierne i samarbejde med kommunerne, arbejdsmarkedets parter og børnefamilierne selv, men vi kan ikke støtte et forslag, der i den grad rummer økonomiske, sociale og ligestillings-